

Mèo Con Thích Ăn Cá Lớn

Contents

Mèo Con Thích Ăn Cá Lớn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6

Mèo Con Thích Ăn Cá Lớn

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, đáng yêu ^^Editor: Hee aka TVLĐây là một câu chuyện từ xa xưa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-con-thich-an-ca-lon>

1. Chương 1

Phòng tắm tràn ngập tiếng nước chảy, bỗng nhiên cửa lặng lẽ bị mở rộng ra, chỉ cần đem tầm mắt dè dặt một chút lại thấp thêm chút nữa, là có thể thấy một tiểu cầu màu xám gì đó đang chậm rãi từ bên ngoài tiến vào.

“Sóc.” Thanh âm tao nhã mang chút bất đắc dĩ từ bên trong phòng tắm vang lên.

Vốn đang chậm rãi di chuyển tiểu cầu bỗng ngừng, nhưng vào giây tiếp theo hấn dùng tốc độ so với phóng thí [đánh rắm] nhanh hơn gấp N lần lao thẳng đến phía bồn tắm lớn.

“Mèo~”Sóc nhanh nhẹn nhảy đến ven bồn tắm lớn, giờ phút này dùng ánh mắt long lanh vô tội nhìn về phía mỹ nam tử đang thư thái ngâm mình trong bồn, nước miếng lại ào ào chảy vào trong bụng.

Giờ phút này tuy rằng hơn phân nửa thân mình Li Linh đều ở trong nước, lại càng làm cho người ta không thể di chuyển tầm mắt, mái tóc dài đen nhánh cũng không bởi vì tắm rửa mà buộc lại, vẫn đang tùy ý phiêu tán ở trong nước, ngũ quan tinh tế như điêu khắc, tại nơi bị hơi nước nóng che khuất có chút phần hồng làm tôn lên làn da trắng nõn quả thực làm mê lòng người.

Tuy rằng không thể đem kế hoạch nhìn lên mĩ nam trong phòng tắm ra thực thi thành công, bất quá có thể như vậy quang minh chính đại nhìn Li Linh lỗ thối, con sắc miêu này coi như đã thỏa mãn.

“Meo~ meo meo ~”

“Không được. Ta nhớ rõ hôm nay mới là ngày thứ ba mà thôi, khoảng cách một tuần chấm dứt còn có bốn ngày.” Li Linh không thèm nhìn con mèo nhỏ đáng thương trước mắt, thoải mái nhắm mắt lại tiếp tục ngâm nước nóng.

“Meo~meo~”

“Người nói cái gì cũng vô dụng.” Li Linh thủy chung không chịu nhượng bộ, phía trước chính là rất mềm lòng, mỗi lần bị Sóc “meo” vài tiếng liền đem pháp thuật thu hồi, cho nên mỗi lần chịu thê thảm đều là hấn.

Bỗng nhiên không có nghe thấy tiếng Sóc kêu, nghĩ đến nó đã buông tha. Li Linh có chút tò mò mở mắt ra, ngay tại cùng thời điểm, hấn nghe thấy “Bùm” một tiếng.

Vật cầu nhỏ kia rơi vào trong nước .

“Sóc!” Li Linh cả kinh, vội chìa tay đi vớt ngay con bồn miêu [con mèo ngu ngốc]. Mèo nhà người ta rơi xuống nước còn biết tự xử lí, nhưng mèo nhà hấn bị rớt N lần cũng chỉ biết sợ hãi, rơi vào nước thì trực tiếp té xỉu rồi chìm thẳng cảng. Tuy rằng kẻ tạo nên loại tình huống xuất hiện này chính là hấn, nhưng... kia đã là chuyện tình vài trăm năm trước a!

Nâng vật nhỏ ẩm ướt lên, Li Linh thuận chân bước ra khỏi bồn tắm lớn, đưa tay kéo chiếc khăn mặt trực tiếp chạy ra khỏi phòng tắm.

Cẩn thận hút khô nước ở trên người Sóc, đem hấn phóng tới trên giường, nhìn thân thể nó co lại thành một khối tròn đang không ngừng run rẩy, Li Linh bất đắc dĩ thở dài.

!“” một tiếng, con mèo nhỏ trên giường không thấy, biến thành một gã thiếu niên thân thể trần trụi, hấn hai mắt nhắm nghiền, run nhè nhẹ ôm lấy thân thể của chính mình. Đây là Li Linh đem pháp thuật ở trên người Sóc giải khai.

Kéo chăn qua giúp hấn đắp, Li Linh xoay người đi đến cầm áo ngủ mặc vào, lại tiếp tục thi triển tiểu pháp thuật, cuối cùng cũng hiện lên một cái giường.

Đưa tay vỗ nhẹ lên mặt thiếu niên, thấy hấn không phản ứng, vẫn còn đang run rẩy, Li Linh thâm trọng mắt nghĩ .

Li linh nâng mặt Sóc lên, rồi dựa vào quá khứ, miệng đối miệng cấp đối phương khẩu khí thua cuộc. Rất nhanh, Sóc sẽ không run rẩy, thả lỏng thân thể chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Li Linh cũng chui vào trong chăn, quàng tay ôm lấy Sóc ngoan ngoãn hiếm có.

Thân thể hai người quấn lấy nhau gắt gao, nhiệt độ cơ thể Sóc xuyên qua áo mỏng truyền tới. Li Linh thực thích độ ấm này, điều này làm cho hấn thực an tâm.

Hấn thích cảm giác có người bồi bên cạnh... Từ lúc bắt đầu gặp Sóc, hấn sẽ không còn là con cá nhỏ cô đơn...

Trên người rất nặng.

Mơ mơ màng màng, Li Linh cảm giác có thứ gì đặt trên người mình. Đột nhiên có cái gì ảm áp gì đảo qua môi hấn, rồi mới trực tiếp khiêu khai khớp hàm tiến vào trong khoang miệng hấn.

“Ngô. . .”Cuối cùng đã biết xảy ra sự tình gì, Li Linh đưa tay đẩy người phía trên, đáng tiếc đối phương vững như thái sơn.

Sóc hôn bình thường đều rất nóng bỏng, hấn trầm mê khiêu khích cùng truy đuổi trong miệng Li Linh né tránh đầu lười.

Cuối cùng cũng có cơ hội trì hoãn, Li Linh lập tức véo hai má Sóc kéo xuống, “Con bồn miêu nhà người quanh năm suốt tháng lúc nào cũng trong thời kì động dục!”

Thật sự là tức chết hần! Miêu hần là có thời kì động dục riêng, vì sao con này nhà hần mỗi ngày đều “tinh lực tràn đầy” như thế? Lúc trước hần sở dĩ thi triển tiểu pháp thuật làm cho Sóc một tuần không thể biến thành người, bất quá cũng chỉ giúp hần hảo hảo ngủ được mấy giấc, đồng thời cũng là đối với Sóc trừng phạt nho nhỏ. Ai đã làm cho hần khi đó liên tục hai ngày không xuống giường được.

“Bởi vì lòng ta tràn ngập tình yêu với người nha!” Sóc khờ dại nháy mắt, tự nhiên hồi đáp, “Cho nên, chúng ta tiếp tục đi!”

“Ngô oa... Người dùng tay cho ta... Ân a...”

Tiếp theo chợt nghe thấy âm thanh lớp áo ngủ thứ N của Li Linh bị ai đó xé nát.

“Từ ngày xưa nha, có một thị trấn nhỏ thực phồn hoa, ở cái miếu nào đó siêu cấp hưng thịnh ngập tràn hương khói, phía tây miếu có cái hồ phóng sinh, bên trong có rất nhiều rùa, còn có một con cá rất mỹ lệ cực kì mỹ lệ, toàn thân là vẩy màu bạc bao quanh, nó luôn thực im lặng ở sâu tít dưới đáy hồ.”

“Con cá đó là ai phóng xuống ?” Thanh âm trong trẻo của nữ hài tử khó nén được tò mò.

“Là nó chính mình rơi xuống đó nga!”

“Tự rơi xuống?” Một thanh âm nữ hài tử khác mang theo sự khó hiểu, hỏi.

“Nó nha! Vốn là con cá được Vương mẫu nương nương yêu quý nhất, nhưng một ngày nọ nó thừa dịp mọi người vội vã đi dự tiệc hội bàn đào, lặng lẽ từ trên trời nhảy xuống thế gian, rồi không biết sao lại rơi xuống hồ phóng sinh.”

“Vương mẫu nương nương kia đối với hần không tốt sao ? Nó vì sao lại muốn tới thế gian a?”

“Đây là vận mệnh nga! Hần đây ‘không nghĩ qua là’ chính là vận mệnh an bài, là vì nhượng con cá nhỏ gặp được mục tiêu là một nửa của hần.”

“Trúng mục tiêu là một nửa của hần ?”

“Tựa như ba ba mẹ mẹ các người vậy, bọn họ chính là một nửa của nhau a, cũng chính là người mình yêu nhất nga!”

“Con cá nhỏ kia gặp ai? Cũng là một con cá khác sao?”

“Sai, con cá nhỏ gặp một con mèo vô cùng đẹp trai, đẹp trai tựa như ta này, bọn họ nha...”

“Sóc ca ca gạt người.”

“Con mèo nhỏ thích nhất ăn cá, đừng tưởng rằng chúng ta là nữ hài tử thì chuyện gì cũng không hiểu!”

“Ai nha?” Sóc bị chỉ trích liền rụt cổ, là nha, mèo yêu nhất ăn cá. Hần khi đó chính là bởi vì đói bụng lắm mới chạy đến hồ phóng sinh, mục đích chính là muốn bắt con cá xinh đẹp đó làm bữa cơm đêm. Nhưng bởi vì móng vuốt quá ngắn, tiếp theo liền rơi vào trong nước. Thật đáng buồn chính là, hần là mèo thì sẽ không thể bơi, hần ở trong nước vùng vẫy nửa ngày cuối cùng chìm dần xuống. Sau đó, hần nghĩ chính mình chết chắc rồi, ai ngờ, thời điểm hần lại tỉnh lại, phát hiện cái mõng của mình bị ôm ở trong lồng ngực ấm áp. Vì sao là cái mõng? Bởi vì hần biến thành kẻ có tay ngắn chân ngắn, chỉ mặc có một cái yếm của tiểu hài tử. Khi đó hần ngây ngốc sững sốt thật lâu sau, mới phát hiện người đang ôm mình kia toàn thân đều phủ đầy ngân quang. Sợi tóc mềm mại tùy ý buộc ở một bên, gương mặt hần so với tiên nữ tỷ tỷ trên thiên đình còn xinh đẹp hơn nhưng mang đầy vẻ thản nhiên cùng u buồn, ngửa đầu lên một chút, gần người nhìn thấy một bầu trời đêm tối đen ngay cả một chấm sao nhỏ cũng không có.

Có lẽ ngay tại thời khắc đó, hần liền yêu thương mỹ nam tử u buồn này. À không, kỳ thật khi đó hần cũng không biết y là nam nhân.

“Tiểu hài tử đều nói người biết gạt người, còn không mau đi nấu bữa tối.” Thanh âm không chút độ ấm đột nhiên vang lên ở bên tai Sóc, hại hần rùng mình một cái.

Ồ ~ Li Linh còn đang sinh khí [tức giận].

Sóc tâm thật bi ai, mới ngoan ngoãn từ sà nhà đứng lên, hướng phòng bếp đi đến.

Li Linh nhìn thoáng qua bóng dáng Sóc, rồi nhìn sang hướng kia mới thấy vẻ mặt mang biểu tình “nguy rồi” của hai tiểu muội song sinh.

“Là cuối tuần sau trường học có cuộc thi đàn dương cầm?” Hấn mới đi kiểm cái điện thoại, trở về cũng không thấy thân ảnh hai tiểu gia khỏa đâu.

Hai muội muội song sinh ngằm lè lưỡi, rồi mới chấp tay trở về phòng tập đàn dương cầm.

Li Linh hiện tại mỗi tuần sẽ có buổi tối thứ năm làm giáo viên dạy đàn cổ, mà thứ sáu hấn sẽ tới nhà bằng hữu là quán cơm Tây kiêm chức thầy dạy dương cầm, cho nên hấn hiện tại thu nhập cũng không ít nga! Mà Sóc ở buổi chiều ngày thứ một, ba, năm sẽ đến võ thuật quán làm công, cuộc sống gia đình tạm ổn cũng khá dư dả.

Nhớ tới bộ dáng ỉu xiu vừa rồi của Sóc, Li Linh thở dài, xoay người đi hướng phòng bếp.

Tại trù phòng, người nào đó vẫn đang một chút một chút cắt nhỏ cà rốt.

Đột nhiên, một đôi tay ôm thắt lưng hấn, phía sau có người lại gần đi lên.

“Li.”

“Về phần hai tiểu quý, cha mẹ các nàng hôm nay sẽ đón muộn một chút.”

“Li.”

“Hảo hảo hảo, ngoan, cho người động lực.” Li Linh vừa nói lại ở trên gương mặt Sóc hôn một cái, “OK?”

Nhất thời, Sóc cảm thấy được năng lượng tràn ngập toàn thân, hấn dùng lực gật gật đầu, “Àn.”

“Ta đây đi trông các nàng.” Li Linh mỉm cười, buông hai tay, đi ra khỏi phòng bếp.

Sóc của hấn nha, vẫn là đáng yêu giống như trước kia.

.
. .
.

“Lê Sóc.” Chủ võ thuật quán rống to một tiếng, cuối cùng đem linh hồn nhỏ bé của con mèo không biết bay đến nơi nào liền thanh tỉnh .

“Dạ!” Sóc bị hoảng sợ, vẻ mặt sợ hãi nhìn thân hình vô cùng vĩ đại của chủ quán.

Ai ngờ đối phương lại cười ha ha đứng lên Biểu tình đùa giỡn Sóc. Hấn vỗ vai Sóc vài cái, “Ta biết người yêu thích con cá mấy ngày nay đang bồi độ tử, nhưng người không thể vì con kim ngư đó mà ở đây ngăn người a!”

Từ hôm Li Linh xuất ngoại , Sóc liền mỗi ngày hướng nơi này đến tựa như hôm nay, rõ ràng không cần đến làm công lại vẫn như cũ đến đây đợi một ngày. Hấn không nghĩ về nhà, bởi vì trong nhà rất im lặng, im lặng đến mức hấn có điểm không biết làm sao.

2. Chương 2

Đào Kiện - chính là vị chủ quán cao to kia đặt bàn tay thực to lên bả vai của Sóc, hơn nữa còn an ủi hấn vài câu, “Cho dù người đem con cá kia thương nhớ ngăn ngại, Li Linh cũng không thể lập tức bay trở về bên cạnh người được, nhịn hai ngày nữa đi! Boy!”

Đào Kiện chính là một người bình thường, mà mở ra võ thuật quán với mục đích xây dựng đạo thuật thế gia phát triển, hẳn cùng Sóc và Li Linh thời điểm còn là tiểu hài tử đã ngẫu nhiên quen biết nhau. Tính ra thì ba người là lão bằng hữu, đương nhiên, hẳn là biết thân phận thật của bọn họ nga!

Nhiều lúc Đào Kiện thích dùng “boy” để xưng hô Sóc, đây là hẳn đối với Sóc trêu đùa. Thời điểm khi hẳn vẫn là tiểu hài tử, Sóc ở trong mắt hẳn là đại ca ca, mà sau nhiều năm trôi qua, sao nhìn hẳn mới như là “Ca ca”, rồi phát triển thành “Thúc thúc” “Bá bá” “Ông nội”.

Li Linh cùng Sóc cũng sẽ không vì thời gian trôi qua mà già đi, tuy rằng Sóc cũng từng có diện mạo tiểu hài tử. Ở trong mắt người bình thường Li Linh tên là Lê Linh, mà Sóc chính là Lê Sóc, cũng là người bình thường mà thôi, cho nên tướng mạo vĩnh viễn không thay đổi khiến bọn họ không thể dừng chân ở một địa phương quá lâu. Mà mỗi lần rời đi một chỗ, Li Linh sẽ sửa chữa lại một chút kí ức của bọn họ. Trong trí nhớ của họ hẳn sẽ không hoàn toàn bị tiêu trừ, chỉ cảm thấy thật sự mơ hồ, làm cho người ta chỉ biết là đã từng xuất hiện hai người như vậy, nhưng không cách nào nhớ được rốt cuộc là ai, cho dù đi đường gặp lại, bất quá cũng biết chính mình đã từng quen biết hẳn.

Có thể nói từ trước đến nay bọn họ không có bằng hữu là con người bình thường, bọn họ là không thể đánh giá quá sâu đến loài người, mà Đào Kiện là ngoại lệ.

Hai năm trước, thời điểm hai người bước chân vào thành thị, bọn họ ai cũng không nghĩ tới tiểu nam hài trước đây bị bọn họ sửa đổi trí trở, đã biến thành nam nhân cao lớn hảo nhân ra bọn họ.

“Có lẽ là vì ta thực tâm nghĩ muốn làm bằng hữu với các người đi!”

Đây là Đào Kiện giải thích cho bọn họ hiểu.

Nhịn hai ngày nữa.

Sóc tự nói ở trong lòng mình, thực không tinh thần tự củng vào đầu.

Kỳ thật ngay từ đầu, Sóc yêu cầu muốn đi cùng, nhưng bị Li Linh cự tuyệt, nói nếu hẳn ở võ thuật quán làm công, tùy ý đi mất sẽ khiến người ta bị bất tiện, nói thế nào cũng không chịu dẫn hẳn đi.

Bất tiện cái gì chứ?! Kỳ thật hẳn bị ở lại sẽ tức giận đi!

Hẳn cũng không phải cố ý làm cho y không xuống giường được, gần đây hẳn đã ngoan hơn rất nhiều. Chẳng qua ngày đó là mừng một, hưng phấn đến bạo phát tinh thần làm cho hẳn lập tức không khống chế được mà thôi! Sự tình không khống chế được không phải đã từng xuất hiện vào ngày mừng một hay sao? Tuy rằng trước đây Li Linh đều có biện pháp đối phó hẳn, lần này không may để y bị sinh bệnh, mà chính mình lại không để ý đối phương suy yếu đến mức thân thể mạnh hơn hẳn còn bị thương...

Ô, hẳn thật sự không phải cố ý mà! Ai làm cho hẳn không còn là một con tiểu miêu, lúc trước có thể biến thành người là dựa vào chút tiên khí của Li Linh, mà hình người hiện tại của hẳn chính là hẳn cực nhọc khổ luyện mới thành.

Hẳn chính là một yêu miêu năm trăm tuổi mà thôi, mà Li Linh hẳn dám nói ít nhất cũng quá nghìn tuổi, hơn nữa cũng không phải yêu.

Là Li Linh đã thấy chán ghét loại tiểu hài tử này sao? Sóc bị ai nghĩ đến.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn có mái tóc vàng thổi vào trong đầu Sóc, chẳng lẽ...

Quả nhiên vẫn là một nam nhân trưởng thành cùng Li Linh hợp đôi đi!

“Sóc!” Đào Kiện một chương chụp lấy hẳn, cuối cùng lại đem linh hồn nhỏ bé của Sóc chụp trở lại, “Suy nghĩ cái gì a? Bộ đáng như muốn khóc nhè vậy?”

“Người nói Li Linh có thể hay không không cần ta.” Hẳn thế nhưng đem hẳn để tại nơi này, bay đến với một tên hồn đản nào đó ở Paris đi.

“Hắc! Người ở nói lung tung cái gì a!” Đào Kiện không khách khí đánh vào đầu Sóc một cái.

“Mặc kệ, ta muốn đi Paris.” Sóc nói rồi đứng lên, một làn gió lướt qua mặt Đào Kiện.

“...” Người nào đó không nói gì.

Lúc Li Linh tìm được Đào Kiện hỏi Sóc đi nơi nào, mà đối phương lại kinh ngạc hỏi lại “Hắn không ở một chỗ với người sao?” Thời điểm đó, ức chế trong lòng Li Linh liền lập tức khuếch tán ra .

Hắn vừa đến sân bay trước tiên là chạy về nhà, nhưng về đến nhà chỉ cảm thấy khí tức yếu ớt của Sóc, chứng minh rằng Sóc ít nhất hai ngày đã không về nhà.

Mà theo như Đào Kiện nói, Sóc là đến Paris đi tìm mình, nhưng thời điểm hắn ở Paris cũng không có gặp được Sóc, thậm chí ngay cả điện thoại của hắn cũng không nhận được.

Chẳng lẽ...

“Cái thằng ngu ngốc.” Li Linh mắng một tiếng, rồi liền vội vàng rời khỏi võ thuật quán.

Đáng thương thay hắn vừa mới xuống phi cơ lại phải trở lên phi cơ.

Theo như Li Linh suy đoán, Sóc tám phần là chạy đến nơi nào đó có Kiệt Phỉ Nhĩ tìm mình .

Kiệt Phỉ Nhĩ theo lời hắn nói, y là một bá tước trăm tuổi nào đó mang huyết thống của quỷ hút máu, một con quỷ hút máu cường đại có thể tồn tại dưới ánh mặt trời.

Li Linh cùng Sóc cho tới bây giờ cũng không chủ trương giao tiếp cùng yêu ma quỷ quái phương Tây, mà bọn họ sở dĩ quen biết Kiệt Phỉ Nhĩ, là bởi vì thời điểm lúc trước hai người ở tại Paris, Sóc rất không may mắn trở thành con mồi của Kiệt Phỉ Nhĩ. Mà Sóc khờ dại nghe đối phương ba xạo vài câu liền nhận hắn làm bằng hữu. Khi đó Li Linh cùng Kiệt Phỉ Nhĩ ngoài mặt thì hòa hợp, bên trong lại ngầm đấu đến thiên hôn địa ám. Đương nhiên, lúc đấu tranh Sóc hoàn toàn không biết gì, nhưng hắn vẫn là miễn cưỡng cảm giác được hai người kia có không khí bất thường, hai người ở trong mắt hắn càng thêm mờ ám. Đương nhiên, Sóc hiểu lắm, thế là hắn thực tự nhiên đem Kiệt Phỉ Nhĩ từ “bằng hữu” chuyển sang “tình địch” đi. Sóc đột nhiên thay đổi hắn mà Kiệt Phỉ Nhĩ nghĩ mãi không ra nguyên do.

Sóc cho rằng Kiệt Phỉ Nhĩ là tình địch làm cho Li Linh buồn cười muốn chết, nhưng lại đúng ý hắn, hắn luôn mong Sóc cách xa cái tên gia hỏa này càng xa càng tốt, thế là hắn lại lặng lẽ đặt ra một cái kế hoạch. Rồi một đêm trăng nào đó, rất khéo léo để Sóc thấy một màn Li Linh bị thằng cha kia đặt dưới thân. Rồi sau đó, Sóc liền lời ngay Li Linh ly khai Paris...

Con bốn miêu kia căn bản không quen ai ở Paris thì có thể đến nơi xó xỉnh nào?! Thế nhưng hắn cũng không gọi trước điện thoại hỏi rõ Kiệt Phỉ Nhĩ.

3. Chương 3

Cuối cùng vào thời điểm Li Linh xuất hiện ở trước cửa nhà Kiệt Phỉ Nhĩ, điện thoại của hắn kêu lên, là một dãy số hoàn toàn xa lạ.

Li Linh nghe máy, “Uy, ai vậy?”

“Linh, là ta, Kiệt Phỉ Nhĩ, người lập tức đến Paris đi! Con bốn miêu nhà ngươi hình như không được ổn...” Đối phương dùng tiếng Trung lưu loát nói, nhưng hắn nói còn chưa xong, Li Linh đã “Bính” một tiếng hủy đi cái cửa nhà hắn.

Vốn đứng ở bên cửa sổ nghe điện thoại, Kiệt Phỉ Nhĩ thành linh bị thanh âm làm cho hoảng sợ, quay người lại liền thấy vẻ mặt lo lắng của Li Linh đứng ngay trước mặt hắn.

“Có chuyện gì vậy? Sóc đâu?” Li Linh túm lấy áo đối phương, hoàn toàn không để ý đối phương so với chính mình cao hơn hắn một cái đầu.

“Bình tĩnh một chút, bình tĩnh.” Kiệt Phỉ Nhĩ rất nhanh liền khôi phục lại, “Hắn ở trong phòng, cái gian đằng trước kia.”

Li Linh buông hấn ra liền nhắm phía phòng tới.

Đập vào mắt hấn đầu tiên là một thiếu niên xa lạ ngồi trên giường, rồi sau đó mới là tiểu cầu màu xám đang cuộn tròn trên giường.

Cảm giác được hơi thở mỏng manh của Sóc, Li Linh đột nhiên cảm thấy rất đau, hấn cẩn thận đem con mèo nhỏ nâng lên.

“Hấn nhảy vào trong bể bơi...” Thanh âm sợ hãi của thiếu niên ở phía sau Li Linh vang lên.

“Các người đi ra ngoài.” Li Linh cũng không quay đầu lại, lạnh lùng đưa ra mệnh lệnh.

Kiệt Phỉ Nhĩ thức thời mang thiếu niên rời đi, cũng vì bọn họ mà tự đóng cửa.

Một lớp sương mù từ trong lòng bàn tay Li Linh dâng lên, đem thân thể Sóc bao quanh, cứ như vậy qua một lúc, trên trán Li Linh mồ hôi đã hơi chảy ra .

Cuối cùng sương mù tản ra đến đây, Li Linh đem Sóc nhẹ nhàng thả lại trên giường, trong miệng lẩm nhẩm đọc cái gì, rồi con mèo nhỏ trên giường biến thành thân thể một thiếu niên trần trụi.

Li Linh kéo qua chăn qua đắp lên người Sóc, nhìn hơi thở của hấn đã ổn định, cũng liền nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng còn giống như không đủ a!” Li Linh sờ sờ khuôn mặt tái nhợt của Sóc, một chút độ ấm cũng không có.

Li Linh cúi mình xuống, đôi môi bao trùm lên Sóc.

Trong lúc ngủ Sóc vẫn cảm giác được rất rõ, có một dòng khí đang từ chính miệng mình tiến vào trong cơ thể, rồi mới hướng toàn thân khuếch tán...

Là Li Linh sao? Ý thức của Sóc thanh tỉnh, đồng thời hấn lại cảm thấy khí lưu ở trong cơ thể mình là cái gì. Là hai dòng khí lưu bất đồng đụng vào nhau, thân thể không khoẻ làm cho hấn cả người trở nên khô nóng lên.

“Nóng... nóng...” Sóc mơ mơ màng màng rên rỉ, tay chân cũng tự vén chăn lên.

Li Linh ngừng lại, nhìn thân thể Sóc đã có chút phồng hồng, rồi tầm mắt hấn rơi xuống nơi dự vọng của Sóc đã muốn đứng thẳng lên.

“Quả nhiên sẽ biến thành như vậy.” Li Linh mỉm cười, dùng chính tay mình cầm vào nơi đó của Sóc.

“Vẫn là để cho ta tới giúp người đi!”

Sóc cũng không phải là yêu quái thuần túy, trước đây nói hấn ngay từ đầu sở dĩ có thể biến hình là dựa vào Li Linh, cho nên hấn cùng yêu quái bình thường có điểm khác nhau. Li Linh truyền khí cho thân thể của hấn cũng sẽ không sinh ra thương tổn, chỉ cần dung hợp, hoàn toàn hấp thu, đó cũng chính là nối tiếp sinh mạng cho đối phương. Chẳng qua, có tác dụng phụ, trong quá trình dung hợp sẽ phát ra tính dục mãnh liệt, hiệu quả so với xuân dược càng mạnh mẽ rõ rệt.

Li Linh nhẹ nhàng cởi quần áo vừa mới mặc cho Sóc, đã bị đối phương bắt được, rồi mới xoay người một cái đã bị đặt xuống phía dưới.

Li Linh sững sốt một chút, chưa nói được gì, chính là thả lỏng thân thể hoàn toàn thuận theo dự vọng của Sóc khiến hấn thô bạo.

Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi. Li Linh nghĩ như vậy, hai tay đặt lên lưng Sóc.

Bên ngoài cửa phòng có hai kẻ ngồi rình, tường được thiết kế cách âm siêu kém nên thời điểm truyền ra tiếng thở dốc khiến cho người ta mặt đỏ tim đập, bất an tựa vào trong lòng ngực Kiệt Phỉ Nhĩ khuôn mặt thiếu niên so với quả cà chua còn muốn hồng hơn...

“Bọn họ...”

“Ha hả, yên tâm, hẳn là không có việc gì, xem chừng hiện giờ bên trong lửa đang cháy hừng hực a!” Kiệt Phỉ Nhĩ mới vừa nói xong, âm thanh của ai đó lại truyền vào lỗ tai hai người.

Thiếu niên cúi đầu càng thấp, mặt đỏ làm cho người ta nghĩ lầm là sắp xuất huyết đến nơi.

“Bảo bối, người cậu dẫn ta nha.” Kiệt Phỉ Nhĩ nói xong đem thiếu niên trong lòng ngực một phen ôm lấy, chui ngay vào phòng của hắn.

Mà thiếu niên kia chỉ kịp kinh hô một tiếng đã bị chặn miệng...

Chờ đến thời điểm ý thức của Sóc hoàn toàn tỉnh táo lại đã là chuyện tình của một ngày sau.

Nhìn ái nhân mê man ở trong lòng ngực mình, Sóc cực kì đau lòng. Hắn biết rõ chính mình đối với Li Linh làm cái gì, còn thô bạo như vậy... Nhưng hắn không thể không được thân thể của mình a! Hắn cũng muốn ôn nhu, hắn cũng không nỡ để Li Linh đau a!

“Cảm giác khá hơn chút nào không?” Li Linh đột nhiên mở mắt ra nhìn hắn.

Sóc có điểm chột dạ gật gật đầu.

“Người nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a.” Lại còn thiếu chút nữa ngay cả mạng nhỏ cũng vứt bỏ.

“Nga.” Sóc ngoan ngoãn đem sự tình đã trải qua nói ra.

Ngày đó sau khi rời khỏi võ quán, Sóc trước tiên liền bay đi Paris, hơn nữa tựa như đoán ra Li Linh ở đâu liền phi thẳng đến nhà Kiệt Phỉ Nhĩ. Vừa vặn gặp phải đối phương không ở nhà, hơn nữa nhất thời cũng chưa về ngay. Kỳ thật xác nhận Li Linh không ở đó, Sóc cơ bản sẽ không biết làm gì, làm cho thiếu niên ở nhà Kiệt Phỉ Nhĩ hiểu lầm. Rồi không biết vì sao hai người liền khắc khẩu lên, sau đó, chính là Sóc không nghĩ qua là bị đẩy xuống bể bơi. May mắn hắn biến trở về nguyên hình, thiếu niên kia cũng không có mặc hắn ở trong nước tự sinh tự diệt, mà đem hắn cứu lên, tuy rằng đã có điểm muộn, nhưng mạng nhỏ vẫn là tạm thời được bảo vệ. Thiếu niên kia cũng không phải người thường, nhưng hắn không biết dùng cách gì để bảo toàn sinh mệnh cho Sóc, lại sợ Kiệt Phỉ Nhĩ mắng hắn nên đã không báo cho y biết, thẳng đến lúc Kiệt Phỉ Nhĩ trở về, biết tình trạng của Sóc không ổn liền lập tức thông tri Li Linh, tiếp theo chính là khi Li Linh đến...

“Sóc, ta không đáng để người tin cậy sao?” Li Linh có chút thương cảm nhìn hắn.

“Không, không phải.” Ánh mắt của Li Linh làm cho hắn luống cuống tay chân, “Ta chỉ là... Chính là...”

“Chúng ta đã cùng nhau bao nhiêu năm?”

“Bốn trăm tám mươi bảy năm.” Sóc nhỏ giọng trả lời.

“Nhiều năm như thế cũng không đủ để người hiểu rõ ta là người như thế nào sao?”

“Không phải, không phải như thế.” Sóc bối rối ôm chặt ái nhân [người yêu] trong lòng ngực, “Ta chỉ là... Li, người cũng chưa từng nói yêu ta, chưa từng có...”

Trong lòng Li Linh run lên, thanh âm của Sóc rất nhỏ, nhưng từng từ vẫn là rất rõ ràng truyền vào trong tai hắn, xuyên vào trong lòng hắn.

“Sóc.” Li linh đang tay ôm lấy Sóc, “Thực xin lỗi.”

Thân thể Sóc nhất thời cứng ngắc, thực xin lỗi? Li Linh vì sao muốn nói thực xin lỗi? Chẳng lẽ...

“Ta yêu người, rất yêu rất yêu người, cho nên, người đừng làm cho ta lo lắng nữa được không?” Li Linh đã trở nên không thể chịu đựng được những ngày Sóc không ở bên cạnh hắn, có trời mới biết lần này hắn đi mà không mang theo Sóc trong lòng có bao nhiêu hối hận.

“Ta, ta thật là cao hứng.” Sóc sau một giây cứng ngắc thân thể liền dao động trở lại, nguyên lai Li Linh thực xin lỗi cũng không phải muốn nói cho hắn rằng, y không thương hắn, “Li, người cuối cùng cũng nói yêu ta.” Trên mặt Sóc hiện lên một nụ cười thật hạnh phúc.

“Buông, buông tay... Khụ...” Nghĩ muốn đem hắn đè chết sao? Li Linh chụp lấy lưng Sóc.

“A, thực xin lỗi.” Sóc lập tức buông hẳn ra, trở mình lên, cẩn thận xem mình có thiếu chút nữa lại đem Li Linh làm đau hay không.

Khi Li Linh che kín dấu vết tình dục trên thân thể thì hoàn toàn đập vào tầm mắt hẳn, Sóc có điểm chốt dạ phát hiện thân thể chính mình ở bộ phận nào đó lại rục rịch.

“Li, chúng ta tiếp tục đi!”

Không đợi Li Linh phản ứng lại , Sóc đã muốn nhào tới.

“ ... ”

Cuối cùng, tiểu tình nhân của Kiệt Phỉ Nhĩ cúi người nói “Thực xin lỗi”. Li Linh mang Sóc trở về nước, trước mắt bọn họ lại là ngôi nhà ấm áp, hai người tiếp tục ân ân ái ái sống cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-con-thich-an-ca-lon>